

Rövid történetek a szerelemről

(tejfüles)

Azt hittem, valami csoda folytán megszabadultam a három boszorkány közül az egyiktől, de amint kinyitottam a szemem, látnom kellett, nagyot védtem. Miközben a harmadik boszorkány úgy tett, mintha távolodna, hétmérföldes léptekkel taposott bele még jobban az életembe.

És azt láttam, hogy a nővérek nem beszélnek többé őszintén a húgaikkal, a fivérek pedig inkább meghaltak, minthogy szóba álltak volna az öccseikkel, és az ember legjobb barátja tényleg a kutyája lett, és egy idő után az emberek elkezdtek rosszul érezni magukat, de ezt még véletlenül sem árulták el a másoknak, hanem tovább meneteltek előre töretlen fejjel. A hazug szó naponta többmilliárdszor hangzott el a telefonbeszélgetések alatt, de még akkor sem történt semmi, mert voltak olyanok, akik azt gondolták, hogy ez így a jó. A kínaiakon kívül minden más nemzet előszere-ttel köpködte a másikat, az unokatestvérek nem beszéltek egymással, mert az általános értéket nem a család, hanem a pénz jelentette, nem a szeretet, hanem a gyűlölség.

Déli népeknél mindennapi szórakozásnak számított az állatok holtta vérese, a Balkán-hegységben addig vertek egy disznót, amíg nem lőtte fejbe valaki könyörületből. A döglött disznót az ENSZ-katonák elé dobták, de akkor sem történt semmi. A vérbosszú a házasságkötési szerződések kötelező paragrafusá lett, az idő pedig olyan szinten felgyorsult, hogy már a legpontosabb atomórák sem tudták követni. Két speed és egy extazy után elfogadottá vált transzszexuálisnak lenni, ebbe többen bele is haltak, de tör-

téntek durvább esetek is, melyekről a média szerencsére nem tudósított. Az újságok szalagcímei virultak, és akkor már régen szó sem volt szerelemről. Nem voltak nők, és férfiak sem voltak, így sírás sem volt, állatok sem, senki volt csak, senki és sehol.

Én is sehol voltam.

(halott szerelmek)

Ahhoz, hogy el tudjam kezdeni, előbb vissza kell jutnom oda, ahonnan elindultam. Eltüntetni a jelent, hogy láthatóvá váljék a múlt. Vagy a jelent tüntetni el, hogy látszódjék a jövő?

Arra vártam, egyszer csak megnyílnak majd maguktól az ég csatornái, de erre várhattam, történni semmi sem akart magától. Újra fel kellett építenem a rendszert, mert egy pillanat alatt minden összedőlt. De közben mindig akadtak fontosabb dolgaim is: digitalizálni kellett valami régi dél-amerikai lemezt, vagy valaki telefonált, hogy mondjon valamit. Időnként pedig én hívtam fel embereket, hogy én mondjak nekik valami lényegtelet.

G. kórházban volt, Orsolya pedig valami ismeretlen helyen, annak ellenére, hogy megígérte, megismerteti velem a várost, még vérszerződést is kötöttünk a szerelmünkről, de aztán csak cserben hagyott. Vagy én hagytam cserben őt, ki tudja ezt már?

Az óceán mélyén pedig egy hatalmas bálna úszkált közben, és minden gondolatomat figyelte. De azzal ugyan nem sokra mehetett. A szerelemből viszont semmi sem maradt, csak női nevek voltak, és időnként felvillantak a múltból: Annabell, Ágnes, Beatrix, Cecília, Dóriánusz, Éva, Feokasz, Huggó, Ildikó, Jzabell, Júlia, Kistekeri, Letánia, Noémi, Oákim, Orsolya, talán Kinga is, de őrá már egyáltalán nem emlékeztem. A lánynak pedig, aki akár tíz évvel is fiatalabb lehetett, mint én, még a nevét is elfelejtettem. Csak az emlékek voltak, és egy ősrégi kislemez: Love me warm and tender. Dj U a szomszédban lakott, s amíg a vízvezeték-szerelő meg nem érkezett, forrón összecsókolóztunk. Valami tánchelyen ismerkedtünk össze, felnyaltam az asztalról a kilöttyent Baileyst, ő pedig felhívott a lakására, amikor kiderült, csak három ház választ el bennünket egymástól. Miután a vízvezeték-szerelő elment, azonnal szeretkezni kezdtünk. Hajnalban kinn ültünk a teraszán, és a madarakat figyeltük.

Orsolya pedig egyszer odajött, és azt mondta, tetszett neki, amit a barát-nőjének írtam. Egy SMS volt: Látod-e, esteledik, s a vadregényes nadragulyát kivonja a testem. Sokat szórakoztam ezzel. Hülye SMS-eket küldtem

embereknek, ők pedig hülyéket válaszoltak vissza. Orsolya egy verset is kapott, szintén SMS-ben, amit egy temetőben olvastam:

*Lehumva a szem, éjnek
héja, s vaktyúk sem lel
már.*

G-vel pedig minden egy autóbuszon kezdődött, de akkor már minden össze volt keveredve, azt sem tudtam, magammal hányadán állok, de a többiek is csak keringtek valami légüres térben.

Hullák voltunk mind. Dj U-val számtalanszor végigpörögtük az éjszakát, bár legtöbbször csak arra vágytam, minél előbb ágyba kerülhessek. De ez sehogy sem akart sikerülni.

(a margit néni és a gergő bácsi)

A Margit néni és a Gergő bácsi viszont a Zsák utcában lakott, de az ő házuk egy másik utcára is nyílt, ezért mindig fölennyel nézték a Zsák utca többi lakóját, tudva, hogy nekik van még egy menekülési útvonaluk. A Margit néni és a Gergő bácsi is valamilyen furcsa szekta tagjai voltak, ami miatt a Gergő bácsi nem lehetett éjjeliőr a faluházán, tévét és rádiót sem használhattak, valamint nem volt szabad borotválkozni sem, ezért a Gergő bácsi szakálla a hosszú évek alatt több méteresre nőtt, télen sál helyett a nyaka köré tekerte, nyáron pedig a biciklijére csíptetözte, és úgy söpört végig az utcákon. Mivel a Margit néninek és a Gergő bácsinak nem volt szabad se tévét, se rádiót használnia, ezért a Margit néni minden délután lejött a nagymamámhoz, hogy meghallgassák titokban együtt a Rádiópostát, ami a kedvenc műsoruk volt. A Rádióposta ideje alatt én is a falnak dőlöttem a hólapátomat, és hallgattam, ahogy ők hallgatják a Rádiópostát. A Rádiópostában különböző emberek különböző ügyeit tárgyalta meg a két bemondó, a férfi bemondó hangjába mindketten szerelmesek voltak, és néha a saját ügyeiket is beküldték levélben a rádióba, hogy hallhassák, ahogy a férfi bemondó a saját hangján beszél az ügyükről.

A Gergő bácsi pedig a nagymamámba volt szerelmes.

(az ország fővárosa: tokyjő)

A férfit, akit szeretek, pont úgy hívják, mint annak az országnak a fővárosát, amelyben élek.

[A férfit, akit szeretek, pont úgy hívják, mint az ország fővárosát, ahol élek. Régóta tartó szerelem ez, már nem is emlékszem a kezdeteire.

Egyszer ugyanazon a buszon kellett volna utaznunk, de én részeg voltam, így vagy egy korábbi vagy későbbi buszra szálltam fel. Ezt soha nem tudtuk kideríteni, pedig sokat beszélgettünk róla. Az is lehet, hogy ugyanazon a buszon ültünk, csak valamiért nem vettük észre egymást.]

Amikor iszom, elhomályosul a látásom: duplán látom a tévében a feliratot, a számítógép képernyőjén pedig csak pontokat, és a pontok között semmi sincsen.

A férfi, akit szeretek, ilyenkor dühösen néz rám, a haja pont úgy lobog, mint a nagymamám sapkája, az ajtót csapkodja, és azzal fenyeget, elhagy, és visszaköltözik az anyukájához.

De aztán minden rendbe jön. Simogatja az arcom, és letörli a könnyeim. Az országnak nincs lakosa, és mivel fővárosa sincs, az ország fővárosának sincs egyetlen lakosa sem. Miközben megpróbálom eltüntetni a múltat, hogy elhozzam a jövőt, eltüntetem a jelent, és visszahozom a múltat. De a férfiba is csak úgy lettem szerelmes, mint az öngyújtókba, a hamutartókba és a fülem mögötti ceruzákba, amikor egy nap elvonási tüneteim lettek a szerelemtől.

(*)

Amikor az embernek dolgoznia kell, akkor csak dolgozzon, és tegyen félre minden mást, mondta az Ildikó, a legjobbak a hátsó szobák erre, az utcaiak csak maradjanak gyerekszobáknak. Én is arra gondoltam, ezért is szereltem be a nyári rezidenciába a másik számítógépet, de az egy nap alatt be is dőglött. Régi kislemezeket hallgattam hát, néha játszottam a kutyámmal, vagy megöntöztem a kertben a virágokat, mindenesetre nagy semmittevés volt két napon át, annak ellenére, hogy számtalanszor elhátároztam, megváltozom, de ez nem jött össze sehogy sem. Nincs bennem semmi akarat, semmi motiváció a jobbra. Folyamatosan a szerelemre gondoltam csak, miközben a kislemezekről megállás nélkül szólt a retró.

(és én nem fogok várni a szerelmedre)

És én nem fogok várni a szerelmedre.

Mondta egy nap a Gergő bácsi a nagymamámnak. A Gergő bácsi aznap hagyta abba a dohányzást, és arról beszélt a nagymamámnak, mit jelentenek neki ezek a tárgyak, a régi öngyújtója, az üres hamutartók, a ceruza a füle mögött és a szerelem.

Aztán csak ültek egymás mellett hajnalig.

